

Μια Αγία στο στόμα του λύκου και της φτώχειας

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Συναξαριακές Μορφές

Η Γερόντισσα Γαβριηλία Παπαγιάννη, γεννήθηκε στις 2/15 Οκτωβρίου του 1897 (ημέρα εορτασμού των Αγίων Κυπριανού και Ιουστίνης) στην Κωνσταντινούπολη.

Ο πατέρας της ήταν εύπορος ξυλέμπορος κι έζησε σε ένα περιβάλλον με πολλές ανέσεις στην Πόλη, στο Φανάρι. Ήταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, γεμάτο αγάπη για όλον τον κόσμο.

Τις ημέρες που το αρχοντικό των Παπαγιάννη «δεχόταν», η χαρά της μικρής Αυρηλίας (το όνομά της πριν δεχτεί την μοναχική κουρά) έτρεχε αμέσως για ν' ανοίξει και να υποδεχθεί εκείνη τους επισκέπτες.

Ήταν το τέταρτο και το τελευταίο παιδί της οικογένειας. Από τα αδέρφια της η μεγάλη, η Βασιλική, ήταν εκείνη που της πρωτομίλησε για τον Θεό. Μαζί με τα παραμύθια που της διάβαζε, της έλεγε ιστορίες από το Ευαγγέλιο και την Παλαιά Διαθήκη. Μια μέρα λοιπόν, της είπε ότι ο Θεός είναι «πανταχού Παρών» κι ότι κι αν κάνουμε Εκείνος το βλέπει...

Τότε η μικρή Αυρηλία, που ήταν 4-5 χρονών, τα έχασε και με τρομαγμένη φωνή ρώτησε: » Κι αν πάω και κλειστώ μέσα σ' εκείνο το ντουλάπι, θα με βρει»; «Ναι»

της λέει. «Καλά, κι αν γίνω μικρή-μικρή και μπω σ'αυτό το σπιρτόκουτο κι εκεί θα με βλέπει»; «Κι εκεί». Τότε κατάλαβε ότι η ζωή είναι σοβαρή υπόθεση κι ότι δεν μπορούμε να κάνουμε συνέχεια πράγματα του κεφαλιού μας κι αταξίες, μα πρέπει να είμαστε καλά παιδιά γιατί μας βλέπει «Εκείνος που είναι παντού»!

Ξέσπασε τότε σε κλάματα και χώθηκε στην αγκαλιά της αδελφής της. «Δηλαδή, πάει, χάθηκα»!!! [«Νεκρός για τον κόσμο»: προφανώς αυτός δεν ήταν ο καλύτερος τρόπος να μάθει για το Θεό ένα κοριτσάκι. Περνώντας τα χρόνια, αυτός ο παιδικός φόβος αντικαταστάθηκε στην καρδιά της με τη Μεγάλη Αγάπη.]

Τα χρόνια περνούσαν και η μικρή Αυρηλία αγαπούσε όλον τον κόσμο κι όλος ο κόσμος την αγαπούσε!

Μετά το γυμνάσιο, έφυγε για να συνεχίσει τις Σπουδές της στην Ελβετία στην Σχολή Γεωπονικής του Estavayer-Le-Lac. Αγαπούσε ιδιαίτερα τα φυτά και κυριολεκτικά μέχρι το τέλος της ζωής της «μιλούσε» μαζί τους και λες κι έβλεπε κάθε φορά την ανταπόκριση τους.

Το 1923 βρίσκεται οικογενειακώς στην Θεσσαλονίκη. Εκεί μπαίνει στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, ως Ακροάτρια στην Φιλοσοφική Σχολή. Μετά το τέλος των σπουδών τις φθάνει στην Αθήνα και η πρώτη της φροντίδα ήταν να πιάσει κάποια δουλειά. Έπιασε λοιπόν δουλειά σε μια ψυχιατρική κλινική όπου παρέμεινε έναν μόνον χρόνο. Έπειτα ακολούθησε η Αγγλία, μόνη με μοναδική περιουσία μια χάρτινη λίρα Αγγλίας... Η εν Χριστώ περιπέτεια της μόλις άρχιζε... Εκεί βρήκε διάφορες εργασίες, ενώ παράλληλα βοηθούσε πλήθος απόρων και ανέργους, επίσης φρόντιζε δωρεάν πολλούς φτωχούς.

Κι έρχεται το 1954, η χρονιά σταθμός στην πνευματική της ζωή. Ήταν 24 Μαρτίου την ημέρα που έφυγε για την άλλη ζωή η μητέρα της. Για κείνη, μόλις άρχιζε η Μεγάλη περιπέτεια της Πίστης στον Χριστό. Από κει και πέρα ξεκίνησε η μεγάλη ιεραποστολή της στις πέντε ηπείρους της υφελίου. Το 1954 πήγε στην Ινδία όπου και παρέμεινε 5 χρόνια.

Ήταν μεγάλος σταθμός στην ζωή της και η ίδια αγαπούσε ιδιαίτερα την Ινδία. Εκεί βοηθούσε ακατάπαυστα πλήθος λεπτών και αρρώστων [«Νεκρός»: ήταν ικανότατη φυσιοθεραπεύτρια και ιδιαίτερα ποδοθεραπεύτρια (επέλεξε να ειδικευτεί στα πόδια, επειδή θεωρούνται το πιο «ταπεινό» σημείο του σώματος, και ας θυμηθούμε ότι ο Κύριος έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του στο μυστικό δείπνο] και τους έδειχνε απεριόριστη αγάπη! Όλοι την αγαπούσαν και την φώναζαν αδελφή Λίλα.

Στο καθημερινό της κουραστικό πρόγραμμα ήταν απαραίτητη η δίωρη ανάγνωση της Αγίας Γραφής και πολλές ώρες προσευχής. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό και γι' αυτό ποτέ δεν κρατούσε χρήματα πάνω της.

Όλα της τα έδινε εκείνος, έλεγε, εκείνη το μόνο που έκανε ήταν να αφεθεί στα χέρια Του. Αεροπορικά εισιτήρια, τροφή, κατάλυμα και ότι άλλο της χρειαζόταν της το έδινε ο Θεός. Βοηθούσε πλήθος ανθρώπων ενώ ήταν η αιτία πολλοί άνθρωποι να βαφτιστούν Ορθόδοξοι. Ποτέ δεν μιλούσε σε άλλους για τον Χριστό αν δεν της το ζητούσαν οι ίδιοι.

Έκανε σημαντικές γνωριμίες (Μητέρα Τερέζα, Sivananda, Baba Amte [Ινδός δικηγόρος & ανθρωπιστής, που παράτησε την ταχτοποιημένη ζωή του και, με πολλή προσωπική εργασία και αγώνα, ίδρυσε μαζί με την οικογένειά του ένα χωριό κατοικίας & περίθαλψης λεπρών στη ζούγκλα. Η συνεργασία και η φιλία του με τη Γερόντισσα τον βοήθησε να εκτιμήσει την Ορθοδοξία, ενώ ώς τότε γνώριζε μόνο τον «αποικιοκρατικό» χριστιανισμό της Δύσης...

Έτσι, σε κάποιο συνέδριο, διακήρυξε δημόσια: «Δεν είμαι χριστιανός, ομολογώ όμως ότι περπατώ σκυφτά στη σκιά του σταυρού»

Πηγή: ekklisiaonline.gr